

vlastnictvím. Odvolací soud vycházejí z nesprávného právního hlediska neobíral se naznačenými otázkami, takže zůstalo řízení v tomto směru vadné.

Čís. 15635.

Odepřel-li pravoplatně jak soud v t. ř. historických zemích, tak soud v zemi Slovenské nebo Podkarpatoruské jednati pro svou místní nepříslušnost, lze následky odepření napravití jedině rozhodnutím podle § 28 j. n. a obdobou podle §§ 52, 53 zák. čl. I:1911.

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1936, Nd I 554/36.)

Navrhovatel Pavel M. podal podle zákonných předpisů platných na Slovensku u krajského soudu v N. (Slovensko) žalobu o odporování zákonitosti původu dítěte, a to proti žalovaným nezletilému Antonínu Josefu M-ovi a jeho matce, bývalé manželce navrhovatelově, Marii Františce K-ové, oběma v Čechách. Žaloba ta byla pro místní nepříslušnost pravoplatně odmítnuta usnesením krajského soudu v N. Pavel M. podal potom dne 2. července 1936 novou žalobu o oduznutí manželského původu a bezúčinnost legitimace jmenovaného dítěte u krajského soudu v K. (Čechy), a to proti opatrovníkovi zřízenému k obhájení manželského původu. I tato druhá žaloba byla pravoplatně odmítnuta pro místní nepříslušnost usnesením krajského soudu v K. ze dne 8. října 1936. Pavel M. navrhl proto, aby nejvyšší soud buď rozhodl záporný spor o příslušnost, vzniklý mezi jmenovanými krajskými soudy, aneb aby ustanovil podle § 28 j. n., který soud bude místně příslušný pro zamýšlenou rozepři o bezúčinnost legitimace a oduznutí manželského původu nezletilého Antonína Josefa M-e.

Nejvyšší soud neshledav příčiny rozhodovati v záporném kompetčním konfliktu určil podle § 28 j. n. krajský soud v N. (Slovensko) za onen soud tuzemský, jenž bude místně příslušný k provedení řízení a rozhodnutí o žalobě, kterou hodlá podati Pavel M. na bezúčinnost legitimace pozdějším sňatkem a oduznutí manželského původu nezletilého Antonína Josefa M-e.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud neshledal příčiny, aby rozhodoval v záporném sporu o příslušnost, neboť oba krajské soudy zkoumaly svou příslušnost podle právních předpisů pro ně platných a jejich rozhodnutí v tom směru jsou již pravoplatná. Ostatně každá z obou těch žalob směřovala proti jiné žalované straně. Následky odepření místní příslušnosti nelze tedy napravití rozhodnutím podle § 47 j. n., nýbrž jen podle § 28 j. n. a podle obdoby §§ 52, 53 zák. čl. I/1911, protože pro různost práva platného v obou právních oblastech státu není tu soudu místně příslušného k jednání a rozhodnutí o zamýšlené žalobě. Připomenouti jest, že v tomto případě nejde navrhovateli o žalobu ve smyslu § 158 obč. zák., pokud

se týče podle § 697 slov. Osp., protože navrhovatel chce žalobou odporovati tomu, že dítě, které se narodilo mimo manželství a dávno před uzavřením sňatku, bylo platným způsobem legitimováno pozdějším sňatkem rodičů (per subsequens matrimonium, § 161 obč. zák., jenž v podstatě platí i na Slovensku). Nejde tedy navrhovateli o odporování manželskému původu dítěte zrozeného za manželství nebo po zrušení manželského svazku. Navrhovatel má své bydliště na Slovensku, kdežto nezletilý Antonín Josef M. se svou matkou bydlí v Čechách. Podle práva platného v zemích České a Moravskoslezské, t. j. podle § 100, odst. 1 j. n. v doslovu čl. II č. 2 zákona ze dne 8. července 1930 č. 130 Sb. z. a n., mohou žaloby proti příslušníkům Československého státu o nároky nikoli ryze majetkové z poměru mezi rodiči a dětmi býti v tuzemsku podány, není-li tu pro ně ani obecný, ani zvláštní soud, u obecného soudu žalobcova a, není-li ho, u soudu, v jehož obvodu je obec, v které mají obě strany nebo některá z nich právo domovské. Avšak toto ustanovení neplatí podle čl. VIII, odst. 1 zákona č. 130/30 Sb. z. a n. na Slovensku a Podkarpatské Rusi, takže navrhovatel, jenž bydlí na Slovensku, nemůže se ho dovolávat. V zemích Slovenské a Podkarpatské ruské se řídí místní příslušnost v takových případech podle bydliště nezletilého žalovaného (§§ 19 a 22 o. s. por.), ale tyto předpisy neplatí zase na území, kde nezletilý Antonín Josef M. se svou matkou bydlí, t. j. v Čechách. Ježto však jde o věc, která náleží k tuzemské pravomoci, a chybějí tu jen podmínky pro místní příslušnost, bylo použito § 28 j. n. a obdoby §§ 52, 53 o. s. por.

Čís. 15636.

K pojmu škody ve smyslu § 1293 obč. zák.

Pokud poddlužník může s účinkem proti žalobě podle § 308 ex. ř. namítati vzájemnou pohledávku na náhradu škody jemu vzešlé z bezprávného úkonu dlužníkovy, jenž se stal před doručením platební záповědi.

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1936, Rv I 2498/34.)

Proti žalobě, již se domáhá žalobkyně podle § 308 ex. ř. zaplacení zažalované pohledávky, namítla žalovaná firma (poddlužník) započtením nárok na náhradu škody, kterou utrpěla tím, že povinná firma dala do oběhu (diskontovala) prolongovanou směnku, kterou byla podle ujednání povinna vrátiti žalované firmě, takže tato firma musila zaplatiti směnečnému věřiteli, na něhož byla směnka ta protismělně indosována, jak směnku prolongovanou, tak směnku prolongační (13. května 1932 a 1. července 1932). Prv ý s o u d uznal podle žaloby, vyslovil však, že započtením namítaná pohledávka jest po právu a že jest jí zažalovaná pohledávka vyrovnána. O d v o l a c í s o u d změnil rozsudek prvního soudu tak, že vyslovil, že započtením namítaná pohledávka se nehodí ke kompensaci.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.